

та на Койка; пѣргавината на мѣжа съ грацията на жената; буйността на планинеца съ купнежа на добруджанката.

И кой знае до кога тѣ биха се надигравали, ако не бѣ се намѣсила лелята, да спрѣ Койка отъ страхъ да не се преумори. . .

До като моми и момци на Койка да се начудятъ и по Коняра хвалбитъ си да кажатъ — есенната нощъ отпусна тъмни коси надъ добруджански равнини и всички се заприбираха за въ кѣщи.

Гайдарѣтъ потегли за кѣмъ крѣчмата, где момцитѣ трѣбаше веселие да доизкаратъ, а Петъръ Габара и Андрея Поряза се оттеглиха за вечеря и презъ всичкото време за играта на Коняра и Койка приказваха.

XV.

Когато Андрея Поряза трѣгна да навести стария си приятель, той мислѣше да даиде за день — два; да се видятъ и да се върне. Ала още втория день той почувствува, че никога въ София не е спалъ тѣй спокойно: че апетита му е тѣй добѣръ, както не помни отдавна; и че ходенето изъ тия познати полета го подмладява. Сутринъ не можеше да се насѣди на чардака при стария си другаръ, и да се наприканва за това що е било и което ще бжде; следъ обѣдъ, сѣдналъ подъ сѣнката на Габаритѣ, не можеше да се нарадва на синето небе, що се мѣрка презъ преплетени клони; вечеръ се забравяше на прозореца, кога се спустне въ далечени свѣтлата есенна нощъ и се накладатъ седѣнки изъ село. Нѣколко вечери той заедно съ всички кѣщни обиколи селски седѣнки и не можеше да се наприказва, колко радостно се прекарва въ село! И останѣше ли самъ, той почна да мисли: да се прибере въ село; да си откупи имота и да прекара последни дни тукъ, гдето бѣ миналъ детски години. Има нѣщо много силно въ онова, що възприема душата въ невръстни